

V mesecu maju je potekala zadnja izmenjava v Turčijo v okviru projekta Comenius. Izmenjali smo si znanje o varnosti nainternetu ter spoznali turško kulturo, znamenitosti in predvsem gostoljubnost. Več vtisov si lahko preberete v prispevku udeleženke Katje:



Učenci OŠ Rodica smo bili obveščeni, da bomo v okviru projekta Comenius obiskali učence turške šole iz Antalije, ki so pred časom gostovali pri nas. Povabljeni smo bili k sodelovanju. S prijateljico naju je projekt zelo zanimal, zato sva se prijavili. Zelo sva bili veseli, da sva bili izbrani. Naše potovanje v Turčijo se je pričelo 14. maja. S kombijem smo odpotovali do Zagreba. V Zagrebu smo se vkrcali na letalo in se odpeljali do Istanbula. Za nekatere od nas je bilo to prvo potovanje z letalom, zato je bilo za tiste letenje še posebej zanimivo. Po pristanku smo si ogledali letališče Istanbul in se nato z letalom odpravili do Antalije. V Antalijo smo se pripeljali zelo pozno zvečer. Po nas je prišel avtobus, v katerem so že čakali španski otroci, ki so bili prav tako namenjeni na obisk k turškim prijateljem. V avtobusu smo se s Španci spoznali ter se z njimi tudi zabavali. Pot do Bucaka je hitro minila. Tam sem takoj spoznala svojo novo turško gostiteljico. Objela me je ter me poljubila. Takšen pozdrav se mi je zdel zelo lep in takoj sem vedela, da bova postali dobri prijateljici.

Ko smo prispeli v njeno hišo, me je najprej pozdravila vsa družina in me povabila k večerji. Večerja se mi je zdela zelo zanimiva, saj poteka popolnoma drugače kot pri nas v Sloveniji. Zanimiva se mi je zdela navada, da jedo na tleh in da v vsako jed stisnejo veliko limoninega soka. Zanimivo pa se mi zdi tudi to, da iz džamije na vsakih nekaj ur nekdo po zvočnikih moli i, da si nekateri ljudje pogrnejo odejo ter začnejo moliti. Ker je Esra vedela, da je za mano dolgo potovanje, sva se po večerji odpravili k počitku. Naslednji dan smo si ogledali njihovo šolo. Pouk pri njih poteka drugače kot pri nas. Pouk se mi zdi zelo sproščen, otroci so se veliko igrali. Učenci Turške šole so nam pokazali, da so zelo veseli, da smo prišli. Deklice so nas objemale,

vsi so se želeli slikati z nami, z njimi smo se tudi veliko igrali. Učenci so nam pripravili prireditev, a je žal na koncu niso mogli izvesti, saj se je ravno v tistem času zgodila rudniška nesreča in iz spoštovanja do umrlih, niso smeli proslavljati našega prihoda. A kljub temu so nam priredili nekaj točk. Po obisku šole smo se odpravili na tržnico. Tam je bilo veliko ljudi. Opazila sem, da je v Turčiji res veliko muslimanov, saj je bilo veliko žensk, ki so nosile ruto na glavi. Po obisku šole smo se odpravili v staro mesto. Ogledali smo si veliko kulturnih spomenikov, ki so nas malo spominjali na Grčijo ali Rim. Dan je zelo hitro minil in odpravili smo se nazaj k našim družinam. Pri moji družini je bilo tokrat zelo zanimivo. Pokazali so mi njihov inštrument hamdočamo ter mi tudi zaigrali nanj.

V petek smo zgodaj vstali ter se odpravili na rafting. Po raftingu smo si odšli ogledat mesto Antalija. V Ataliji je zelo veliko turistov. Tam smo si lahko kupili tudi kakšen spominek. Kmalu po ogledu smo se vrnili nazaj k svojim družinam. Naslednje jutro smo vstali zelo zgodaj ter se tako kot prejšnji dan odpeljali v Antalijo, šli smo plavat. Turška plaža mi je bila zelo všeč, še posebej zato, ker je bila peščena. Turki pa so nam pripravili tudi piknik. Z novimi prijatelji smo se veliko zabavali ob igranju z žogo in frizbijem. Piknik se mi je zdel zanimiv, saj je bila hrana malo drugačna kot v Sloveniji. Kmalu je nastopil večer in na žalost smo se morali odpraviti proti Bucaku. V Bucaku me je čakala Esrina družina, pokazali so mi tradicionalno turško poroko. Bila je popolnoma drugačna kot v Sloveniji. Plesali so zanimiv ples, nekaj ljudi je samo sedelo in gledalo, edina pijača je bil čaj, ki ga v Turčiji zelo pogosto pijejo. Naslednji dan sem se zbudila zelo žalostna, saj sem vedela, da bo to naš zadnji dan, ki ga bomo preživeli v Bucaku. Odpravili smo se v Burdur. Ogledali smo si mesto, nato pa se odpravili do muzeja s poškodovanimi kipi. A to ni bila edina zanimivost, ki smo si jo ogledali, saj je sledil ogled stare burdurske hiše. V njej je bilo opaznih veliko različnih vzorcev. Po ogledu hiše smo se odpravili v vasico, v kateri pa ni bilo videti nobene hiše, ki bila podobna prejšnji. Nič čudnega, saj smo obiskali Linsinijo, šolo narave. Tam pridelujejo rožno vodo, ki je zelo draga, saj samo za en liter potrebujejo zelo veliko cvetov. Vasica leži blizu prečudovitega jezera, ki žal počasi izginja. Prebivalci Linsinije se poleg izdelovanja dragega parfuma zavzemajo tudi za jezero, saj želijo, da jezero ne bi več izginjalo. V Lisiniji si lahko ogledaš veliko zanimivih vrst živali. Dan je spet hitro bežal proti koncu in ponovno smo se odpeljali do Bucaka. Za zadnji dan me je družina peljala na ogled mesta. Tisti večer pa sem skoraj postala prava Turkinja, saj me je Esra naučila veliko turških besed. A nisem se samo jaz učila drugega jezika, tudi Esra se je želela naučiti nekaj slovenskih besed. Večer je bil res nepozaben. Napočilo je jutro, čas odhoda. Vsi smo bili zelo žalostni. Zelo težko smo se poslovili, a smo se morali. Vesela sem, da sem obiskala Turčijo, ker sem se veliko naučila ter spoznavala nove kulture, najpomembneje pa je, da sem dobila novo prijateljico, s katero bova ostali za vedno povezani. To je bilo res nepozabno potovanje in zagotovo bi tako potovanje še kdaj ponovila.

Katja Stražišcar, 8. a

Rodica, 5.6.2014